

Arrest

nr. 96 685 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Kosovaarse nationaliteit, geboren te Mitovica (Kosovo) op (...) 1983.

Op 8 september 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in die op 9 december 2005 werd afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de bevestiging van weigering van verblijf.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State, die op 18 februari 2010 de afstand van het geding vaststelde bij arrest nr. 201.086.

Op 11 oktober 2006 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd door verzoeker een vordering tot schorsing en een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Op 24 maart 2009 verwierp de Raad van State het beroep van verzoeker bij arrest nr. 191.800.

Op 14 november 2006 werd door verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2008 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2008 werd door verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 juni 2008 werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 23 oktober 2008 vernietigde de Raad deze beslissing bij arrest nr. 17 557.

Op 3 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook deze beslissing werd vernietigd door de Raad op 11 maart 2009, bij arrest nr. 24 334.

Op 3 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoeker ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 24 november 2011 werd deze beslissing ingetrokken, waarna de Raad op 17 januari 2012 de afstand van het geding vaststelde bij arrest nr. 73 383.

Op 30 mei 2012 werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen, met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 18 juli 2012 werd deze beslissing ingetrokken.

Op dezelfde dag werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen
Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

« Onder de verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20/02/2008 werd ingediend door:

*H.(...) N. (...) (RR ...)
geboren op (...) te (...)
nationaliteit: Kosovo
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.03.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat we vanuit medisch standpunt we (sic) dan ook kunnen besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het feit dat betrokkene zich 100% wil inzetten om te integreren op economisch, sociaal en cultureel vlak, dat betrokkene het centrum van zijn belangen in ons land gelegen is, dat hij duurzame sociale bindingen met ons land heeft, dat hij perfect Nederlands spreekt, dat hij kan en wil voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dat hij een uitgebreide vrienden- en kenniskring heeft) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Eveneens op 18 juli 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van V. M., attaché van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de persoon die verklaart te heten :

H., N. en geboren te zijn te M. op (...), en van nationaliteit Kosovo te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en in een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middelen uiteen zoals volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 20 februari 2008, ontvankelijk is doch ongegrond daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-adviseur dd. 12 april 2012 volgens dewelke de aandoening van verzoeker weliswaar een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld wordt, doch in casu geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Kosovo ;

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 20 februari 2008 en navolgende schrijvens dd. o.a. 28 maart 2010, dd. 19 september 2010, dd. 3 oktober 2010, dd. 29 oktober 2010, dd. 28 november 2010, dd. 23 januari 2011, dd. 15 maart 2011, dd. 10 mei 2011 en dd. 4 maart 2012 wel degelijk diverse medische verslagen (o.a. dd. 8 maart 2008 van dokter S. G. en dd. 7 februari 2008, dd. 18 maart 2010, dd. 2 juni 2010, dd. 23 september 2010, dd. 28 oktober 2010, dd. 24 november 2010, dd. 20 januari 2011, dd. 11 maart 2011, dd. 9 mei 2011, dd. 4 juli 2011 en dd. 29 februari 2012 van dokter P. R.) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 20 februari 2008 en diverse navolgende schrijvens zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een ‘redelijke termijn’ de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoeker dateert van 20 februari 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 18 juli 2012, hetzij vier jaren en vijf maanden later.

Verweerder schendt het principe van “goed beheer”.

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan vier jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede heeft verzoeker meer dan twaalf objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt.

Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door o.a. een psychiater, psycholoog en huisarts noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de diverse door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 12 april 2012, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 18 juli 2012 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het louter verwijzen naar de voorgelegde medische verslagen, om daarvan vervolgens een uiterst summiere samenvatting te geven en om tenslotte de inhoud van de medische verslagen te geringschatten.

(Zie o.a. Stuk 15 dat was toegevoegd bij navolgend schrijven dd.04/10/2011 :)

In dat verslag geeft de behandelende arts de volgende beschrijving :

“Het gaat om een ernstige aandoeningen patiënt verdraagt het eerstvolgende jaar geen verre reis terug naar zijn geboorteland. Indien de behandeling wordt gestopt, dan kan dat aanleiding geven tot psychose en/of zelfmoordpoging. Het is daarom noodzakelijk dat hij in België mag verblijven ter behandeling omdat hij in zijn geboorteland geen behandeling kan krijgen voor deze ernstige aandoening. ”

De inhoud van dit en diverse andere medische verslagen (o.a. dd. 18 maart 2010, dd. 2 juni 2010, dd. 23 september 2010, dd. 28 oktober 2010, dd. 24 november 2010, dd. 20 januari 2011, dd. 11 maart 2011, dd. 9 mei 2011 en dd. 4 juli 2011) van de behandelende arts van verzoeker spraken voor zich.

De behandelende arts waarschuwde telkens dat verzoeker medisch gezien NIET in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het herkomstland een direct gevaar inhield voor het leven van verzoeker.

De arts-attaché is hier veel te lichtzinnig over heen gegaan.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat in strijd was met diverse medische verslagen van verzoekers behandelende arts en minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer dd. 12 april 2012, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Kosovo ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag dd. 8 juni 2012 van dokter P. R. (Stuk 4)

(“... Het gaat om een ernstige aandoening die een bedreiging voor de fysische en psychische integriteit van patient.(sic)

Er bestaat een risico van zelfmoord en daarom is het noodzakelijk dat patient (sic) in België mag verblijven ter behandeling.

Hij verdraagt de eerstvolgende 6 maanden geen verre reis terug naar zijn geboorteland.”)

Uit dit medisch verslag blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoeker van die aard [is] dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

De inhoud van dit recent medisch verslag van de behandelende arts van verzoeker spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

Verweerder heeft ten onrechte de door verzoeker voorgelegde medische verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

3. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 20 februari 2008 en diverse navolgend schrijvens (o.a. dd. 28 maart 2010, dd. 19 september 2010, dd. 3 oktober 2010, dd. 29 oktober 2010, dd. 28 november 2010, dd. 23 januari 2011, dd. 15 maart 2011, dd. 10 mei 2011 en dd. 4 maart 2012) bleek dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet toegankelijk is voor verzoeker, waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende: "(...)"

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar Kosovo wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.

4. Schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 20 februari 2008 en navolgende schrijvens had verzoeker overtuigende medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende arts bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, dat in tegenstrijd was met de medische verslagen van verzoekers arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder (dd. 18 juli 2012) te worden vernietigd."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de

determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoeker ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat hoewel de aandoening van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt er *in casu* geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling daar een behandeling in Kosovo voor verzoeker beschikbaar is. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat overige argumenten die in de aanvraag werden aangevoerd, zoals het feit dat verzoeker zich 100% wil inzetten om te integreren op economisch, sociaal en cultureel vlak, dat het centrum van de belangen van verzoeker in België gelegen is, dat hij duurzame bindingen met ons land heeft, dat hij perfect Nederlands spreekt, dat hij kan en wil voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dat hij een uitgebreide vrienden- en kenniskring heeft, argumenten zijn die geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat er in de vreemdelingenwet duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. een procedure voor personen met een medische aandoening en voor personen die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Vervolgens stelt de beslissing dat daar waar verzoeker zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet langer van toepassing zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert aldus dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat de motivering niet afdoende is als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen, kan verzoeker daarin in theorie gevolgd worden, maar dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet aangeeft waarin de motivering van verweerder *in concreto* vaag, duister, niet terzake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig, niet plausibel, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, toont aan dat er op een omstandige wijze wordt aangegeven waarom de chronische depressie van verzoeker, alhoewel deze een ernstige aandoening is, toch niet in aanmerking komt voor een regularisatie van het verblijf van verzoeker om medische redenen. Van een stereotiepe, gestandaardiseerde of onduidelijke motivering is *in casu* geen sprake.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij de schending van de wet van 29 juli 1991 die betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet dienstig kan inroepen.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker verwijst naar de talrijke medische attesten die hij heeft neergelegd en naar de opeenvolgende schrijvens die hij aan verweerder heeft gericht en stelt dat daaruit blijkt dat hij lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit. Verzoeker meent dat verweerder door zijn aanvraag ongegrond te verklaren, niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in zijn aanvraag en diverse schrijvens afzonderlijk, als gemeenschappelijk voldoende en op redelijke wijze heeft in overweging genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het eerste onderdeel van het middel aangeeft dat hij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, doch dat hij nalaat op concrete wijze in te gaan op deze beoordeling. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt te laten geloven, werd wel degelijk rekening gehouden met de opeenvolgende schrijvens van verzoeker en met alle attesten die hierbij werden gevoegd. Het advies van de ambtenaar-geneesheer somt niet alleen de medische attesten op maar geeft ook een korte beschrijving van de inhoud van deze attesten. De ambtenaar-geneesheer betwist evenmin de aandoening van verzoeker aangezien hij in zijn advies duidelijk stelt dat hij de chronische depressie als een ernstige aandoening weerhoudt. Vervolgens onderzoekt de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging van de ziekte in het land van herkomst, evenals de toegankelijkheid van de zorgen. Wat dit betreft, stelt de ambtenaar-geneesheer dat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, zodat er vanuit een medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker niet aan waarom hij van oordeel is dat de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier niet op een zorgvuldige en redelijke wijze in acht werden genomen. Met dit zeer algemeen betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel betoogt verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de eerste bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Verzoeker stipt aan dat zijn aanvraag dateert van 20 februari 2008 en dat de eerste bestreden beslissing dateert van 18 juli 2012, hetzij vier jaar en vijf maanden later. Verzoeker vervolgt dat het optreden van verweerder geen schade mag veroorzaken. Hij meent dat er *in casu* geen enkele objectieve grondslag aanwezig is die de lange tijd verantwoordt.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen termijn voor het nemen van een beslissing inzake de medische regularisatie. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker. Verzoeker geeft ook niet aan welk nadeel hem zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode sinds de indiening van de aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij in afwachting van een beslissing over een tijdelijk verblijf beschikte en de kans heeft gehad om zijn aandoeningen verder medisch in België te laten behandelen. Verzoeker toont niet aan dat hij schade zou hebben ondervonden door het wachten op een beslissing, integendeel. Evenmin werd zijn rechtmatig vertrouwen beschaamd. Hij wist dat er een beoordeling zou komen door de verwerende partij. Er werden hem nooit loze beloftes gemaakt op dit vlak. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept is met een onwettigheid en hij toont evenmin aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn.

Vervolgens verwijst verzoeker opnieuw naar de medische attesten die hij heeft neergelegd en stelt hij dat hieruit blijkt dat hij aan een aandoening lijdt die van die aard is dat verdere gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is, met name regelmatige opvolging door een psychiater, psycholoog en huisarts. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, geringschat. Verzoeker verwijst naar het medisch attest van 4 oktober 2011 waaruit blijkt dat hij een ernstige aandoening heeft en de eerstvolgende jaren geen verre reis kan ondernemen, dat de stopzetting van de behandeling kan leiden tot psychose of zelfmoordpoging, waaruit de behandelende geneesheer afleidt dat er geen behandeling te krijgen is voor zijn ziekte in zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat de behandelende arts telkens waarschuwde dat verzoeker medisch gezien niet in staat is om te reizen. Hij meent dat de ambtenaar-geneesheer daar veel te lichtzinnig over is gegaan.

Zoals hiervoor reeds werd besproken, betwist de ambtenaar-geneesheer niet dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening. Hij meent evenwel dat de behandeling en opvolging van de ziekte beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De arts-attaché onderschat aldus allerminst de ernst van verzoekers aandoening en spreekt de neergelegde medische attesten op het aangegeven punt niet tegen doch onderzoekt of er een medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst en komt tot de conclusie dat dit het geval is. De arts-attaché gaat evenmin voorbij aan de lopende medische behandeling en de nog voorziene behandelingen van verzoeker. Hij gaat immers na in hoeverre betrokkene voor verdere behandeling terecht kan in Kosovo, zodat ook het aspect van verdere behandeling door de arts-attaché in overweging werd genomen. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker niet weerlegt dat er geen medische behandelingen voor hem in Kosovo mogelijk zijn. Wat betreft de mogelijkheid tot reizen, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de motiveringsplicht geschonden is doordat de arts-attaché veel te lichtzinnig over het advies van de behandelende arts gestapt zou zijn. De ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de huisarts vermeldde dat betrokkene niet kan reizen omdat hij geen familie meer heeft in Kosovo en ginds de behandeling niet kan betalen. De arts-attaché stelt dat deze redenen niet kunnen worden weerhouden, op voorwaarde van beschikbaarheid en toegankelijkheid van opvolging en behandeling. De arts-attaché verwijst vervolgens naar de beschikbaarheid van de vereiste medicatie en naar het toegankelijkheidsonderzoek van 11 april 2012. Daar waar de behandelende arts ook stelt dat een terugkeer naar Kosovo tegenaangewezen is omdat betrokkene geen behandeling kan krijgen voor zijn ernstige aandoening in Kosovo, wordt niet gemotiveerd waaruit dit zou blijken. Zoals hiervoor reeds uiteengezet, heeft de ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met alle door verzoeker voorgelegde medische verslagen. Na grondig onderzoek van deze verslagen komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat verzoeker kan reizen. Dit betreft een medische beoordeling die niet kan worden overgedaan door de Raad. Door louter te verwijzen naar de door haar opgestuurde medische verslagen die de ambtenaar-geneesheer in zijn beoordeling mee heeft genomen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op kennelijk onredelijke wijze heeft gebaseerd op het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. Het gegeven dat verzoeker een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer is toegedaan en zich daarbij vastpint op de door hem voorgelegde attesten dewelke, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat zijn medische aandoeningen zoals deze werden voorgelegd aan de verwerende partij werden geringschat. Er is er geen sprake van een lichtzinnige beoordeling.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker voert verder ook nog een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht om reden dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die *zonodig* de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Bovendien stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelde. Hij verwijst zelfs naar de medische verslagen neergelegd door verzoeker en herneemt de diagnoses die hierin gesteld worden. Er kan dan ook niet ingezien worden op welke wijze een medisch onderzoek een ander licht geworpen zou hebben op de zaak. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is er *in casu* geen sprake van een tegenstrijdigheid tussen de voorgelegde medische attesten en het advies van de ambtenaar-geneesheer wat betreft de actuele medische toestand en de noodzakelijke behandeling en opvolging van verzoeker. Evenmin is er sprake van het plots staken van de medische behandeling, nu de adviserende arts de aandoening niet betwist en stelt dat de medische behandeling verder kan worden gezet in het herkomstland. Wat betreft verzoekers opmerkingen aangaande de mogelijkheid tot reizen en zijn verwijzing naar een recent medisch attest, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor reeds werd besproken. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hieruit en uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat dat een terugkeer naar zijn herkomstland onmogelijk is wegens het niet toegankelijk zijn van een adequate behandeling in zijn land van herkomst en dat deze omstandigheden en een plotse onderbreking van zijn huidige medische begeleiding een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De

bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, dat een behandeling van zijn aandoening in Kosovo beschikbaar en toegankelijk is. Verzoeker beperkt zich tot de gratuite bewering dat een adequate behandeling in zijn land niet toegankelijk is. Met zijn blote bewering maakt hij geenszins aannemelijk dat de omstandige motivering betreffende de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst niet correct zou zijn. Verzoeker kan evenmin voorhouden dat er sprake zal zijn van “*een plotse onderbreking*” van de medische begeleiding, aangezien uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat behandeling en opvolging van de ziekte mogelijk zijn. Hij toont niet met concrete gegevens aan dat de voortzetting van de noodzakelijke medische behandeling in Kosovo niet toereikend zou zijn. De omstandigheid dat verzoeker wenst dat de medische behandeling in België wordt verdergezet, brengt niet mee dat de medische behandeling in Kosovo, die er bestaat en beschikbaar is, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, in het gedrang zou komen of ontoereikend zou zijn.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat uit de voorgebrachte verslagen bleek dat zijn aandoeningen van dien aard zijn dat hij nood heeft aan regelmatige opvolging door een psychiater. Hij stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch ten onrechte nagelaten heeft dit te doen, hetgeen onredelijk is.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men na lezing van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is *in casu* niet het geval.

Niettegenstaande de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat er geen recente medische attesten voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker een psychiater raadpleegde (hij stelt dat het laatste attest van de psychiater dateerde van 13 maart 2008), onderzoekt de ambtenaar-geneesheer toch of er psychiaters zijn in het land van herkomst. Uit zijn opzoeken blijkt dat huisartsen, psychologen en psychiaters werkzaam zijn in Kosovo voor de opvolging en de behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen. Tevens blijken er ook ziekenhuizen, waaronder psychiatrische aanwezig te zijn in Kosovo. Hieruit blijkt wederom dat de ambtenaar-geneesheer de diverse medische attesten niet tegensprekt, doch ingaat op de vooropgestelde behandeling en opvolging. Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken dat een medisch onderzoek van verzoeker niet noodzakelijk was aangezien de ambtenaar-geneesheer de aandoening van verzoeker, zoals omschreven in de voorgelegde medische attesten, niet betwist en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins een verplichting tot medisch onderzoek voorziet. Gelet op deze analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU